

“Σαν τα τρελά πουλιά” - Του Μητροπολίτη Σουηδία Κλεόπα

[Οικουμενικό Πατριαρχείο](#) / [Μητροπόλεις Οικουμενικού Θρόνου](#)

Θα 'μουν, δε θα 'μουν 12 χρονών, όταν η δασκάλα της έκτης δημοτικού ζήτησε απ' όλα τα παιδιά της τάξης, να κάνουμε ένα project. Να πάρουμε, μας είπε, ο καθένας μας συνέντευξη από ένα διαπρεπή και καταξιωμένο συμπολίτη μας.

Αμέσως σκέφτηκα την κ. Μαρία Ιορδανίδου, τη δημοφιλή συγγραφέα, η οποία έμενε κοντά στο σπίτι μας, στη Νέα Σμύρνη των Αθηνών.

Τότε έπαιζε στην τηλεόραση η τηλεοπτική σειρά “Λωξάντρα”, βασισμένη στο ομώνυμο μυθιστόρημα της χαρισματικής συγγραφέως. Πρόκειται για την ιστορία της Πολίτισσας γιαγιάς της Λωξάντρας, από το γάμο της ως τα γεράματά της,

καθώς και τα έθιμα και τη ζωή της Πολίτικης Ρωμοσύνης, στα τέλη του 19ου και τις αρχές του 20ου αιώνα.

Τηλεφώνησα στην κ. Ιορδανίδου κι αμέσως δέχτηκε να την επισκεφθώ, για την ιντερβίωση.

Πήρα λίγα λουλούδια, ετοίμασα ένα σύντομο ερωτηματολόγιο, με μια φωτογραφική μηχανή κι ένα κασετόφωνο ανά χείρας και πήγα στην πολυκατοικία που έμενε.

Μου μίλησε για τα βιβλία της, “Λωξάντρα”, “Διακοπές στον Καύκασο” και “Σαν τα τρελά πουλιά”.

Οι γονείς μου μου έκαναν δώρο τα βιβλία αυτά, τα οποία διάβασα απνευστί το ίδιο καλοκαίρι. Με συγκίνησε ιδιαίτερα το τελευταίο βιβλίο, με τη ζωή της συγγραφέως στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου και την προσφυγιά που ακολούθησε στην Αθήνα.

“Σαν τα τρελά πουλιά” είναι η χαρακτηριστική φράση, με την οποία αρχίζει το βιβλίο και επαναλαμβάνεται τακτικά, στοχεύοντας στα σημαντικότερα ιστορικά γεγονότα της εποχής εκείνης.

Σαν τα τρελά πουλιά κι οι απόστολοι, τη γενέθλιο ημέρα της Εκκλησίας, την Πεντηκοστή, εκστατικοί, θαρραλέοι, ανδρείοι, εφοδιασμένοι με τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος, όργωσαν στην κυριολεξία τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα, ως διαφωτιστές και σταυροφόροι οι ίδιοι του μηνύματος της Αναστάσεως.

Οικουμενικό το μήνυμα “πορευθέντες”, προς “πάντα τά έθνη”, χωρίς διάκριση, χωρίς φραγμούς, χωρίς όρια και στεγανά, αφού η αγάπη όρια δε γνωρίζει.

Η θυσία του Θεανθρώπου γίνεται τρόπαιο και σημαία των αποστόλων, πενήντα μέρες μετά την Ανάστασή Του, όπου “ήσαν άπαντες όμοθυμαδόν επί τό αύτό”.

Κατήλθε το Άγιο Πνεύμα, “έπλήρωσε τόν οϊκόν οϋ ήσαν καθήμενοι” και στάθηκε “έφ’ ένα έκαστον αύτῶν”, για να επισημάνει το κατ’ εξοχήν υποκειμενικό σωτηριολογικό γεγονός ως προσωπική πνευματική κατάκτηση.

Οι Εβραίοι γιόρταζαν την Πεντηκοστή, δηλαδή τις πενήντα ημέρες μετά τη διάβαση της Ερυθράς Θάλασσας, σε ανάμνηση των πενήντα ημερών που νήστεψε ο Μωϋσής και παρέλαβε τις Δέκα Εντολές.

Την ημέρα εκείνη της Πεντηκοστής ήλθε το Άγιο Πνεύμα στους αποστόλους, που ήταν συγκεντρωμένοι στο υπερώο, σε σχήμα πύρινων γλωσσών, και τότε “ήρξαντο

λαλεῖν ἑτέραις γλώσσαις”. Ο κάθε απόστολος καταλάβαινε και μιλούσε τη γλώσσα του έθνους, που θα χρησιμοποιούσε για τη διδασκαλία και την κατήχηση του συγκεκριμένου λαού.

Στην εποχή της Πυργοποιίας, στη Βαβέλ, το Άγιο Πνεύμα χώρισε όλους εκείνους που είχαν μία γλώσσα και τους οδήγησε στη σύγχυση, με τις πολλές γλώσσες.

Την Πεντηκοστή, όμως, τους αποστόλους που μιλούσαν μία γλώσσα, ο Παράκλητος τους έδωσε τη δυνατότητα, να γνωρίζουν πολλές γλώσσες, για να μπορέσουν, να συγκεντρώσουν όλους εκείνους, που, με το χωρισμό των γλωσσών στη Βαβέλ, σκορπίστηκαν στα πέρατα της οικουμένης.

“Ο Θεός ἡμῶν πῦρ καταναλίσκον ἐστί”, γι’ αυτό κι οι γλώσσες ήταν πύρινες και φάνηκαν χωριστά στον κάθε απόστολο, για να δειχθούν και να μοιραστούν έτσι τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος.

Ήχος, άνεμος και φωτιά το Άγιο Πνεύμα. Αύρα λεπτή και γαλήνια, που δροσίζει, παρηγορεί, ανακουφίζει και καθαρίζει την καρδιά, τη φωτίζει με την αληθινή γνώση του μυστηρίου του Θεού, που αποκαλύπτεται και κατανοείται, και τη θερμαίνει με την αληθινή αγάπη του Θεού.

Άλλοτε, όμως, ως “πνοή βιαῖα”, δηλαδή ισχυρός και ορμητικός άνεμος, συσσεισμός, που συντρίβει την αμετανοησία και την πώρωση και κατακαίει την αμαρτία και γίνεται πρόξενος και πρόδρομος της δωρεάς του Παρακλήτου.

“Ο μὲν Παράκλητος παρίσταται ἀοράτως, ὁ δὲ Κύριος καὶ βλέπεται καὶ στήν ἀφή προσφέρεται μὲ τὰ φρικτὰ μυστήρια”, διδάσκει ο άγιος Νικόλαος Καβάσιλας.

Σύμφωνα με τον άγιο Νικόλαο Βελιμίροβιτς, “τὸ Ἅγιο Πνεῦμα δὲν εἶναι σὰν τό βίαιο ἄνθρωπο, ποὺ μπαίνει ἀπρόσκλητα στὸ ξένο σπίτι. Μπαίνει μόνο στὰ σπίτια ποὺ ἔχουν θεληματικὰ καὶ πρόθυμα τὴν πόρτα τους ἀνοιχτή, ἐκεῖ ποὺ τὸ λογαριάζουν ὡς κάτι τὸ ἀγαπητό, σὰν ἕναν ἐπισκέπτη ποὺ τὸν περιμένουν ἀπὸ καιρό. Οἱ ἀπόστολοι τὸ περίμεναν μὲ ἔντονη ἐπιθυμία. Καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα κατέβηκε σὲ αὐτοὺς καὶ τοὺς ἔκανε κατοικητήριό Του.”

Εἶναι ἡ ἴδια “ἡ θεία χάρις, ἡ πάντοτε τὰ ἀσθενῆ θεραπεύουσα καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα”.

Ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς, ερμηνεύοντας το λόγο για τον οποίο ο Παράκλητος εμφανίστηκε σε σχήμα πυρίνων γλωσσών, λέγει: “γιὰ τὴν διπλότητα τῆς ἐνέργειας τοῦ κηρύγματος τῶν Ἀποστόλων· διότι μπορεῖ συγχρόνως νὰ εὐεργετεῖ καὶ νὰ τιμωρεῖ, καί, ὅπως τὸ πῦρ ἔχει τὴν ἰδιότητα καὶ νὰ φωτίζει καὶ νὰ φλογίζει, ἔτσι καὶ ὁ λόγος τῆς κατὰ Χριστὸν διδασκαλίας, τοὺς μὲν ὑπακούοντας φωτίζει, τοὺς

δὲ ἀπειθοῦντας παραδίδει τελικῶς σὲ πῦρ”.

Παράξενο και πρωτόγνωρο θέαμα η γλωσσολαλία, γι’ αυτούς πού συγκεντρώθηκαν τότε και νόμιζαν, ὅτι οι μαθητές του Χριστοῦ ἦταν μεθυσμένοι. Ο ἀπόστολος Πέτρος, ὅμως, τους ἐξήγησε ὅτι αὐτό πού συνέβη ἦταν εκπλήρωση της προφητείας του Προφήτου Ἰωήλ, με ἀποτέλεσμα, την ἡμέρα ἐκείνη “ψυχαί τρισχίλια” νὰ γίνουν χριστιανοί, ομόψυχοι και ομόζηλοι των ἁγίων μαθητῶν, “προσκαρτεροῦντες τῇ διδαχῇ τῶν Ἀποστόλων καί ταῖς προσευχαῖς καί τῇ κοινωνίᾳ καί τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου”.

Ἔτσι, ἰδρύθηκε και συγκροτήθηκε το “Μυστικό Σῶμα” του Χριστοῦ, η Εκκλησία Του κι επαληθεύθηκε ο λόγος, ὅτι “οὐδεὶς δύναται εἰπεῖν Κύριον Ἰησοῦν, εἰ μὴ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ”.

Η “ἐπιδημία” του Παρακλήτου μας “ὁδηγεῖ εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν” και η παρουσία Του στην Εκκλησία “διαιρεῖ τὰ χαρίσματα”, μιας και εἶναι το “πῦρ τό διαιρούμενον εἰς νομάς χαρισμάτων”, “πρός καταρτισμόν τῶν ἁγίων, εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομήν τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ”.

Πολλοί οι χαρισματικοί χριστιανοί, οι ἅγιοι, η παρουσία τους ζωντανή, ἀνά τους αἰῶνας, ἀκόμη και σήμερα, “ἐν ἐσχάτοις καιροῖς” κι αὐτό διότι “ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου”.

Το “ἅπαντες” δεν ἀναφέρεται ἀποκλειστικά στους πρώτους χριστιανούς, ἀλλά διαχρονικά μέχρι σήμερα. Μεταδίδεται με το ιερό μυστήριο του χρίσματος, ως “Σφραγὶς δωρεᾶς Πνεύματος Ἁγίου”, ως ἐμπειρία και μετοχή στις δωρεές του Θεοῦ, σε ὅλα τα μέλη της Εκκλησίας.

Ἰδού τι λέγει ο Ἱερὸς Χρυσόστομος: “Ἀνέβηκε ἡ ἀνθρώπινη φύση πρὶν δέκα ἡμέρες στὸν θρόνο τοῦ Θεοῦ καὶ σήμερα κατέβηκε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα σὲ αὐτήν. Γιὰ νὰ μὴν ἀμφιβάλλει κανένας καὶ νὰ μὴν ἀναρωτιέται τί ἔκαμε ἄραγε ὁ Χριστὸς, ὅταν ἀνέβηκε στὸν οὐρανό. Ἄραγε συμφιλίωσε τὸν Πατέρα; Ἄραγε τὸν ἔκαμε νὰ μᾶς συγχωρέσει; Θέλοντας νὰ μᾶς δείξει ὅτι τὸν συμφιλίωσε μὲ τὸ ἀνθρώπινο γένος, μᾶς ἔστειλε ἀμέσως τὰ δῶρα γιὰ τὴν συμφιλίωση. Στείλαμε ἐμεῖς πίστη καὶ πήραμε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ δῶρα· στείλαμε ὑπακοὴ καὶ πήραμε δικαιοσύνη.”

Ας χαρούμε, λοιπόν, την τελευταία αὐτή εορτὴ μέσα στο λειτουργικὸ κύκλο των μεγάλων θαυμάτων της Θείας Οικονομίας κι ας επικαλεσθούμε τη χάρη του Παρακλήτου, του Παναγίου, Ζωηφόρου, Τελεταρχικοῦ και Ζωαρχικοῦ Πνεύματος. Ας το ἀποθησαυρίσουμε στην καρδιά μας κι ας το παρακαλέσουμε, νὰ κατεργάζεται τη σωτηρία μας.